

En lærerembeder paa Landet maa vedkomme, der søger Ansættelse, have fyldt 25 Aar og i mindst 4 Aar ifølge Skolekommissionens Vidnesbyrd have virket tilfredsstillende i Skolens Tjeneste. Naar der nu indgives Ansøgning om et Embede, skal vedkommende indgive sin Ansøgning til sin Sognepræst, som skal paategne Ansøgningen et Vidnesbyrd og derefter sende den til Distriktsprovsten, som saa ogsaa skal paategne Ansøgningen sit Vidnesbyrd; derefter gaar Ansøgningen til den Autoritet, som skal kalde til det Embede, vedkommende søger. Efter den Bestemmelse, her staar, bliver det kun Skolekommissionens Vidnesbyrd om, at vedkommende har virket tilfredsstillende i Skolens Tjeneste, der skal afgøre, om han kan komme i Betragtning eller ikke. Det forekommer mig at være for lidt. Jeg kunde ønske, at der blev tilføjet foruden Skolekommissionens ogsaa Distriktsprovstens Vidnesbyrd. — Om en mindre Uenighed i § 20. Om Overlærernes Lønningstillæg og om en Uenighed i § 21 om en Tilføjelse til 3dje Stykke, som blev foreslaaet i forrige Samling, men som er udeladt her, tror jeg, at der forholdsvis let vil kunne opnaas Enighed. Det samme gælder efter min Mening om § 31, der handler om Statsklassens Tilskud til Kommunerne og til de private Stoler. Den er ligeledes affattet noget forskellig fra det Forslag, som i forrige Samling blev foreslaaet fra Lands tingets Side, men Uoverensstemmelserne ere efter min Mening ligeledes her saa ringe, at man tør haabe, at de med Lethed ville kunne fjernes. Da dette Forslag er forelagt af Medlemmer af dette Ting's Flertal, og der blev forhandlet saa indgaaende om det i forrige Samling, forekommer det ogsaa mig, at det høje Ting ikke bør sende det i Udvalg, men give det dets tre Behandlinger uden Udvalg og snarest sende det op til det andet høje Ting, for at dette kan gøre det færdigt saa betids, at et eventuelt Fællesudvalg, om det skulde blive nødvendigt at nedsætte et saadant, kan saa tilstrækkelig Tid til at behandle det, og man tør saa hengive sig til det Haab, at hvad der ikke lykkes i Fjor, mulig vil lykkes i Aar, nemlig at saa Forslaget ophøjet til Lov. Det havde været ønskeligt, om den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, som har Fortjenesten af Lovforslaget's første Fremkomst og første Udarbejdelse, havde sølt sig opfordret til at fremsætte det paa ny; men vi have jo nu hans Ord for, at han vil medvirke til at fremme det og gennemføre det, hvis det er muligt, og vi tør vel ogsaa hengive os til det Haab, at det vil lykkes ham.

Scharling: Ogsaa jeg gaar ud fra, at det er Hensigten at lade dette Lovforslag passere saa hurtigt som muligt gennem dette Ting, for at det kan komme op til det andet Ting. Det var ganske vist en af Hovedgrundene til, at Lovforslaget strandede i Fjor, at det alt for sent kom op i det andet Ting. Man er berettiget til at gaa ud fra, at naar et Lovforslag forelægges i det ene Ting, følges det ogsaa af Medlemmer af det andet Ting, saaledes at de i nogenlunde betimelig Tid gøre sig rede for deres egen Stilling til Forslaget. Men Forholdet her var jo det, at der ved anden Behandling fremkom en Række ny, store Spørgsmaal, som slet ikke havde foreligget i selve Lovforslaget, at dette altsaa først kom til at foreligge fra det Djeblit. Betænkningen her i Tinget var afgiven og egentlig først efter Sagens anden Behandling. Det var allerede et ret fremrykket Tidspunkt, paa hvilket disse Spørgsmaal kom frem, og Sagen kom saa sent op til det andet Ting, at den, dersom den skulde kunne gennemløbe de nødvendige Stadier, eventuelt Fællesudvalg, maatte behandles meget forceret af det andet Ting. Det vil derfor vistnok være af stor Betydning, at Sagen kommer saa hurtigt som muligt til det andet Ting, for at blive underkastet en omhyggelig Behandling. Det er ogsaa mit Haab, at Resultatet maatte blive en Affattelse, om hvilken det maatte lykkes at bringe Enighed til Veje mellem Tingene. Naar dette er Tanken — hvad jeg forudsætter — ligger deri ogsaa ganske naturligt, at vi fra vor Side opgive at bringe Wandringer frem under Behandlingen her i Tinget og altsaa for saa vidt slutte os til Lovforslagets Oversendelse til det andet Ting, som det er. Men jeg maa dog tage en udtrykkelig Forvaring imod, at der heri skulde ligge den Tilslutning til Lovforslaget, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (S. C. Christensen) syntes at ville lægge deri. Han udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at han haabede, at hele Tinget her vilde slutte sig til Lovforslaget og sende det op til Landstinget som sit Lovforslag, og han gentog dette i Dag. Naar vi slutte os til Lovforslagets Oversendelse til det andet Ting og undlade at foreslaa Wandringer her, ligger deri selvfølgelig ikke en Tilslutning til alt, hvad der er foreslaaet fra Indbringerens Side. Jeg maa yderligere gøre gældende, at naar den ærede Ordfører saa stærkt fremhævede, at der var visse Partier af Lovforslaget, som man var blevet fuldt ud entig om i Fællesudvalget, og at Forslagsstillerne her havde optaget disse Partier